

Jacquet: "No es pot crear del no-res"

Gerard Jacquet, amb més de vint anys dedicat al món de la música, no havia editat cap disc fins ara. 'Jacquet' és el seu primer treball, un recull de cançons que aposten pel mestissatge sonor lligat per la sensibilitat d'aquest nord-català polifacètic, exigent i original.

Suposo que després de tants anys tocant, tenir el primer disc a les mans deu ser impressionant...
—Sí, és una experiència. No és el mateix que les actuacions. Aquí hi ha un domini desconegut. No saps on va aquest objecte que porta la teva veu i les teves coses. No saps per quins camins arribarà; a qui, per quina raó... és com llançar una ampolla al mar.

—Per què ha trigat tant a estrenar-se?

—Massa exigent. Volia els mitjans tècnics per fer-ho de manera molt professional. Però avui crec que més val la traça, encara que imperfecta, que res. És que jo escolto discos d'en Sisa o en Riba dels anys 70 fets amb pocs mitjans i noto que hi ha molta màgia, encara que el so no és perfecte. Tant hi fa, la màgia de la música és ben present. Em sap greu no haver gravat fins ara, i a partir d'ara gravaré tant com pugui.

—Al disc hi ha força ritmes diferents. Hi ha concentrat la música de tots aquests anys sense gravar?

—Hi ha moltes raons. Una és que amb la música que em surt avui em surten també totes les coses que he escoltat durant la meua vida: des dels cantants francesos com Brel, que passaven a la ràdio quan era petit; passant pel rock progressiu que he escoltat molt a l'adolescència, i arribant a les músiques mediterrànies que m'interessen molt avui dia:

raï algerià... A més, penso que un fabricant de cançons, un artista en el sentit ampli, no pot crear a partir del no-res. Trobar la teua via vol dir mesclar coses; és així que es troben les novetats.

—Hi ha incorporat elements dels seus grups anteriors?

—Molt pocs. Tot és més o menys nou. Jo vaig parar de fer concerts durant dos anys, ni tocava la guitarra, i durant aquesta pausa no sabia si tornaria a pujar dalt

d'un escenari. I el dia que me n'han tornat les ganes, en un mes o un mes i mig he fet tot el material del disc i algunes cançons més que toquem a les actuacions. Va ser com un riu amb un embús, que les coses es van acumulant i de cop això explota.

—I per què canta sempre en català?

—A l'inici era només una tria estètica. Els pares em van comprar una guitarra als tretze anys, i de seguida em vaig posar a fer cançons. La primera va ser en francès i la segona ja va ser en català, perquè trobi que sona millor en català, és una llengua fàcil de musicar; és música en si. Després m'he interessat per la llengua i per la cultura que té darrere.

—Quin públic busca?

—El primer objectiu és mirar si puc trobar una certa part del meu públic a l'àrea lingüística catalana, m'interessa saber què pensa del meu treball la gent que entén la lletra. Després, si aconseguessi tenir una certa gent a qui els interessés aquí, podré anar més lluny, a París, o on sigui; això depèn dels mitjans...

—Un grup en català a Madrid és mal vist. Passa el mateix a París?

—Hi ha un fenomen lligat a la *world music*, a França. Hi ha molts festivals d'aquests, on actua gent que no canten en francès, perquè vénen a tot arreu del món. Pensi que puc trobar un lloc dins aquests cir-

cuits cantant en català. No em posaré a cantar en francès per anar a París; hi aniré com un dels representants de la cultura catalana.

—Té un repte difícil; arribar a un gran nombre de gent fent música poc comercial...

—No estic fet per la música comercial. Faig el que m'agrada i em sembla interessant. La música que escolti a casa és radicalment original, amb un treball molt personal que no s'assembla a ningú. Intenti ser

"Faig el que m'agrada. La música que escolti a casa és radicalment original, amb un treball molt personal que no s'assembla al de ningú. Intenti ser així. No es tracta de peles, sinó de poder mirar-se al mirall, de ser honest i digne."

així. No es tracta de peles, sinó de poder mirar-se al mirall, de ser honest i digne.

—*El seu últim espectacle és més aviat tranquil...*

—L'adaptem a cada lloc, segons si és un teatre o un local de rock. Tot va lligat al que expliqui a la lletra: n'hi ha que necessiten l'energia, la violència, del rock, i d'altres que necessiten la sensibilitat i la poesia dels instruments acústics. Les últimes cançons que hem fet són més aviat intimistes, amb silencis que compten tant com la música.

—*Parla en plural...*

—...és que tot això és un treball de grup, jo sense els companys no existeixi. Són els músics que toquen sobre el disc i sobre l'escenari, és una història comuna.

—*Però sou molt diferents, oi?*

—Sí; en Gerard, que toca el llautí i la guitarra flamenca, ve de música antiga; el guitarrista és anglès i ha treballat amb grups de rock, per exemple d'en Johnny Halliday... Som planetes diferents, però hem trobat un punt d'interès comú i ens ho passem molt bé.

—*De què parlen les seves lletres?*

—Són moments de la meua vida. M'agrada molt la poesia *beat* dels anys 50 i 60. Ginsberg, Kerouak... A través d'histories de la vida quotidiana hi ha una certa veritat que surt i que passa molt bé. Es gent que no té por de mostrar-se nua, que no amaguen llurs febleses, i és per això que els estimi. Jo intenti fer el mateix, dir una cosa essencial de la condició humana. Sempre les mateixes preguntes: per què hem nascut, per què estimem, per què algun dia ens cal morir... Són les úniques preguntes que valen en la nostra existència, i la resta és molt fútil.

—*A l'escenari, és fàcil comparar-lo amb Lou Reed.*

—Ja m'agrada Lou Reed i la seva manera de fer de cantant. Crec que es defineix com un roquer adult. I jo que tinc quaranta anys, estic en el mateix cas, suposi!

—*Encara que els vostres àmbits són molt diferents: ell viu a Nova York...*

—...i jo sóc un home del camp. També parli de la ciutat, perquè és un planeta estrany per mi i per això és ric de sensacions. Quan he de viure en una ciutat hi visc coses intenses. I això surt a les meves lletres.

—*Ara viu a Perpinyà?*

"El primer objectiu és mirar si puc trobar una certa part del meu públic a l'àrea lingüística catalana, m'interessa saber què pensa del meu treball la gent que entén la lletra."

—No, visc en un poblet a quinze quilòmetres. He nascut en un mas i tinc menester de veure un arbre i una mica d'herba per la finestra. La ciutat no és el meu món. Em vaig dedicar sis anys només a fer de pagès. Ara només em dediqui a disciplines lligades d'una manera o una altra amb l'art.

—*Es plurifacètic. Ara quins projectes té?*

—Faig ràdio; tinc alguna plaqueta de poesia a punt d'aparèixer, i ja comenci a treballar en el segon disc. Però ara el meu centre d'interès principal és la cançó.

—*El disc, Jacquet, té el suport de diverses institucions. Ara a Catalunya Nord hi ha més ganes de promoure productes catalans?*

—Suposi que sí. És un fenomen nou lligat al nou batlle de Perpinyà, que té la idea que s'ha de tirar endavant la catalanitat de Perpinyà. Això, els catalanistes dels anys 70 no ho haurien pensat mai, era surrealista imaginar això.

Agnès Rotger

Al voltant del color

**L. Wittgenstein
J. Bouveresse**

Aquest llibre acull dos textos, el primer, *Observacions sobre els colors*, és un recull d'anotacions de Wittgenstein, i el segon, *La pregunta "què és el color"*, la ciència, la filosofia i la resposta de Wittgenstein mostra la posició de Jacques Bouveresse.

Universitat de València
"Col·lecció estètica & crítica", 7

Llegendes cavalleresques de Catalunya

Pere Català i Roca

Reedició de l'aplec de llegendes vinculades al món feudal. Es fan de molt bon llegir i vénen classificades temàticament.

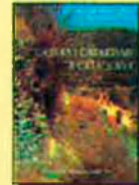

R. Dalmau, editor
"Col·lecció Nissaga", 5

Càtars i catarisme a Catalunya

Anna M. Adroer i Pere Català

Sabieu que molts dels castells de la Croada eren la frontera dels comtats catalans? I que les muntanyes de Prades i el Montsant, Morella i el Maestrat, la Serra del Cadí, les valls d'Andorra i Castellbò aixoplugaren càtars?

R. Dalmau, editor
"Col·lecció Nissaga", 12